

VARGA SÁNDOR GYÖRGY

Gonzo

Tudósítom:

*A rúdon kígyó tekereg.
Menekülj, buja madár,
elnyel az elkattanó
állkapocs.*

*Állati ez a hely,
sztereotipikus hergelet,
nézem dagadó begyedet,
egyik vad, másik áldozat,
egyik vad, másik áldozat,
né, ott mindkettő vad,
amott mindkettő áldozat,
jé, te egy
tetves tetovált gyík vagy,
persze, ügyvéd,
üwhhhhhhhhhh,
akkor én mi vagyok?*

Gonzo!

*Menjünk, tegyünk rendet,
mindenkit gondosan
párba kell rendezni,
hogyan nyugodtan bevégezze.*

*Vagy bevégezzük mi nekik.
Édes mindegy.
De előtte,
édes gyíkom,
még egy csík,
és Chivas Regal!*

**VARGA SÁNDOR GYÖRGY
(1989, Nagyvárad)
a Kolozsvári Műszaki
Egyetem távközlés sza-
kán végzett, ugyanott
szerzett mesteri diplo-
mát multimédia szakon.
Nagyváradon él és dolgo-
zik mint programozó/
csapatvezető. Versek
és elbeszéléseket ír,
eddig a kolozsvári Heli-
konban és a Váradban
publikált.**

*Ha a gyík nem veszélyes,
akkor még nem zsongunk eléggé.
Ha nem zsongunk eléggé...*

*Akkor jól tudod:
a kísérlet szart sem ér.*

A setovább

*egy visszatérő pont
maradtál az álmaimban
mely kéretlenül megjelenik
és rontja a hangulatot.
esőfelhőkből hull le ránk
egy titkos naplemente
cseppjei csattanva kenődnek
szét a busz ablakán miközben
a préselt teret komótosan
tölti fel a nyílásokon beszűrődő
levert porszag.
vagy amott a felhő
félíg árnyékol be egy
színezöld dombot és követed
ahogy a másik feléről is
méterről méterre hunynak ki
a fénycsóvák egész amíg
teljesen beteríti majd a legsötétebb
pontban megtörik az árnyék
és a felhő haladtával arányosan
elkezd zsugorodni.
a busz épp most
halad el mellette lassan
ez is eltűnik a láthatárról
ez voltál te is (Yin)
ez lettem én is (Jaj)
mert nem akarunk
egymásra hasonlítani
a busz fáradt ablakából*

*arcunk másképp
vetül vissza ránk.
most minden egyes
mozzanat maradékától
átalakul a jövő
és semmit sem
lehet tenni ellene.
belátni sem lehet
csak fel kell ébredni
megfigyelni legújabb
döntéseink szarkalábait
és tovább kell vonszolni
a gerincvelő fájdalmait
míg rá nem találsz arra
a színpompás naplementére,
mely a fényt kedvedre
töri, mosolyt csal a szád
sarkába, megbénítja
tekinteted, kővé dermedzt,
és magával ragad
a setovább-ba.
(a setovább-ban állítólag
minden tökéletes)*

Urbán g(l)iccs

XXIII. Csakazértsem

*Nem érdekel igazán,
mivel vársz rám odaát,
megülök most inkább
a terasz sarkában,
és elszívok, nélküled,
egy fél doboz
szűz halált.
Szótlan meredek magam elé,
akár fény hiányában a süket,
akár hang hiányában a vak.*

A vak is tud nézni,
a süket is tud hallgatni,
még én is tudlak
érezni.
Megígértem, Sohatöbbé.
Már csak mi maradtunk
egymásnak, ketten,
(Cohen rekedten énekel*,
mi idősek vagyunk, és keringőzünk
egy recsegő táncparketten)
a jövő ott leselkedik
egy dohos lélegzetben,
fintorog, de erőt vesz magán
és egy aprót előrelép,
elmúlásunkhoz igazítja
grandiózus színre lépését.
Remélem, engem felejt el először.
Még mindig imádom
azt a gyengéd nyösszenést,
amit csak akkor hallatsz,
amikor szorosán átölelsz.

XXIV. Levezető

Megtörtént a minap álmomban,
rám nyitotta az ajtót a muréna.
Ez talán az utolsó pofa füst,
vagy egy utolsó adag levegő,
az órával párhuzamosan
ketyegnek a leheletek,
egy alak körvonalazódik
a szoba sarkában,
a párkányra könyököl,
mintha engem várna,
úgy tűnik, két Playstation
kontroller van nála,
nem tetszenek a játékaid,
de mit csináljak, belemegyek,
vakot mondok, és cseppet fáj,
hogy egyáltalán még reménykedem,
két szar kártyám markomban,

* Leonard Cohen – Dance me to the end
of love

*most feléd emelem,
miközben ez a sorvadozó,
rohadt mihaszna szív
egyre
lassabban*

dobog.